

tigt paafærde allevegne som religiøse, politiske eller sociale Agitatorer, gik han mere og mere op i sit Landbrug og i Omsorgen for sin Familje. Trods den Selvfølelse, der kunde bruse frem hos ham overfor Folk, der vilde se ham over Hovedet, havde han i Virkeligheden meget beskedne Tanker om sig selv og Forsynets Bestemmelse med ham. Han vidste godt, at han ikke var nogen veltalende Mand og ikke besad den Art ydre Personlighed, som gjorde Indtryk paa Masserne. Og forøvrigt retfærdiggjorde han sin Mangel paa Daadskraft med den Betragtning, at en Mand med en svag Kone og fire Børn at forsørge ikke kunde være udset af Gud til ene at tage Kampen op mod Helvede.

Den Vildskab, som Oplevelsen paa Herregaarden et Øjeblik havde sluppet løs hos ham, var da ogsaa allerede ved at slaa over i en tung og mørk Nedstemthed. Han saae i Tankerne Torben Dihmer kaste Kæppen og blomstre op i Sundhed og Kraft som ved et virkeligt Mirakel. Han saae dette gudløse Menneske vende tilbage til Livet for at fortsætte det som en sorgløs Leg.

Ja, tænkte han, Mørkets Fyrste var en gavmild Herre at tjene! I Stedet for Død og retfærdig Straf i Helvede vinkede der ny Lyst og nye Glæder af Syndens Overflod. Havde Gud da virkelig underkastet sig? Havde Satan sejret? ...

Han søgte paany Trøst i den Tanke, at Regnskabets Time og den store Dom undgik ingen. Ogsaa de Onde havde deres Løn „borte“. Han vidste jo nok, at der var visse Halvmands-Kristne, der forkastede Tanken om et Pinested som uforenelig med Troen paa Guds Kærlighed og tænkte sig den uomvendte Synders Skæbne som en evig Udslettelse. Men det var at paalyve den Alvide et dumt og skændigt Selvførræderi. Det vilde netop ikke være Kærlighed men et rent ud djævelsk Paahit, dersom saadanne frække Spottere, der her i Kødets Verden boltrede sig i alle Laster og svælgede i Vellyst, ved Hjælp af en Læges Trolddomskunster kunde aande ud i et saligt Suk, vejres hen i Intethed som en skiden Lugt. Men saadan var det heller ikke. Nej, i deres Dødsstund vilde Helvede aabne sit Mørkegab for de ulykkelige, og der var sikkert nok beredt dem en frygtelig men retfærdig Straf.